

Bănuțul dragostei

Într-o zi, îngerul lui Dumnezeu întrebă bănuțul milei:

- Cine ești tu, bănuțule, că te văd așezat între lucrurile cele iubite de Dumnezeu?

- Eu sunt bănuțul pe care Bunul Dumnezeu l-a făcut pentru a fi dat de pomană, zise smerit bănuțul.

- Dar de unde vii tu, bănuțule?

- Vin din pușculița copiilor buni, din mâna albă a domnișoarelor smerite, din mâna muncită și plânsă a văduvelor, din portmoneul vechi și subțire al bătrânilor, din mâna binecuvântată a preoților.

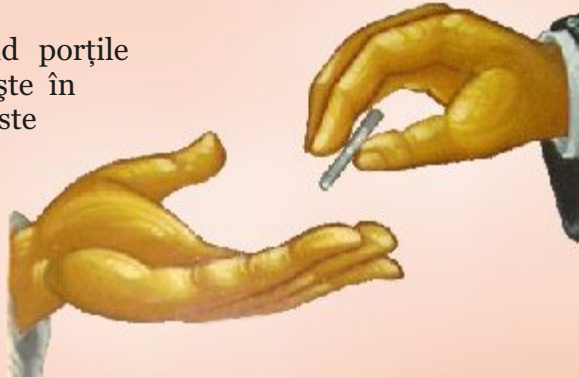
- Și unde te duci acum, bănuțule?

- Mă duc să cumpăr suflete pentru Dumnezeu, ulei pentru candelile fecioarelor înțelepte, să aprind candela credinței ce se stinge la unii, să zidesc biserica cea vie a lui Dumnezeu, căci, pe cât mă vezi de mic eu stau totdeauna la temelia bisericii.

- Spune-mi, bănuțule, care-i taina ta: de ce ești așa iubit de Dumnezeu?

- Îngerașule, eu deschid porțile Raiului celui ce mă dăruiește în numele lui Hristos, cu dragoste și cu inimă senină.

- Drum bun, bănuțule, și să cumperi cu spor cât mai multe suflete lui Dumnezeu!

“Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți. Căci toți aceștia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viață.”

Luca 21,3-4

Dialoguri Duhovnicești

Într-una din zile, ne citeam noi pravila după obicei, eu împreună cu bătrânul meu, și citind eu psalmii, am greșit și am sărit un cuvânt dintr-un psalm și n-am priceput. După ce am săvârșit slujba, mi-a zis bătrânul:

- Eu, fiule, când îmi fac pravila și rugăciunea, mi se pare că arde foc sub mine și nu poate să umble mintea și gândul meu încoace și încolo. Ție unde îți era mintea și gândul tău când citeai psalmii, de ai trecut cu vederea un cuvânt din psalmi? Nu știi, că în vremea când îți faci rugăciunea înaintea lui Dumnezeu stai și cu Însuși Dumnezeu grăiești?

Zis-a un bătrân:

- Fiilor și fraților, să înțelegeți și să știți toți, că nici una din faptele cele bune nu este așa de iubită și plăcută lui Dumnezeu ca atunci când omul cade în vreo scârbă oarecare, iar el cu mulțumire rabdă bucuros, până la sfârșit. La fel și de la cel ce este bolnav cu trupul său nu cere Dumnezeu post, înfrânare la mâncare și băutură sau altă osteneală de nevoie a trupului, decât răbdare, mulțumită și rugăciune duhovnicească și să-i fie mintea și gândul pururea la Dumnezeu (...) rugându-se să-i dea răbdare.

A întregat cineva pe avva Antonie:

- Ce să păzesc eu ca să plac lui Dumnezeu?

Și răspunzând părintele, a zis lui:

- Oriunde vei merge, pe Dumnezeu să-L ai înaintea ta întotdeauna. Și orice vei face, să ai mărturia din Sfintele Scripturi și ori în ce loc vei șede, să nu te miști degrabă. Acestea trei păzește-le și te vei mântui.

din "PATERICUL"
Cuvinte folosite ale
Sfinților Bătrâni

